

Disposición derogatoria.

Á entrada en vigor desta lei quedan derogados:

a) Os artigos 14, 15, 16, 18 e 19 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguros na circulación de vehículos de motor.

b) O número 4 do artigo 86 do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.

Igualmente quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao disposto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro do establecido no artigo 149.1.6.^a da Constitución española.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos 30 días da súa publicación no *Boletín Oficial del Estado*, salvo a modificación do artigo 4 do texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, que entrará en vigor o 1 de xaneiro de 2008.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 11 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

13411 LEI 22/2007, do 11 de xullo, sobre comercialización a distancia de servizos financeiros destinados aos consumidores. («BOE» 166, do 12-7-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

Esta lei ten como obxecto completar a incorporación ao ordenamento xurídico español da Directiva 2002/65/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 23 de setembro de 2002, relativa á comercialización a distancia de servizos financeiros destinados aos consumidores. Unha parte dela foi incorporada mediante a Lei 34/2003, do 4 de novembro, de modificación e adaptación da normativa comunitaria da lexislación de seguros privados.

Esta directiva débese aplicar de conformidade co Tratado da Unión Europea e co dereito derivado, en particular coa Directiva 2000/31/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 8 de xuño, relativa a determinados aspectos dos servizos da sociedade da información, en particular o comercio electrónico no mercado interior, coñecida como a «Directiva sobre comercio electrónico», que foi incorporada ao ordenamento xurídico español mediante a Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.

O que a directiva e, por tanto, a lei denominaron como sociedade da información refírese á extraordinaria expansión das redes de telecomunicacións e, en especial, da internet, como vehículo de transmisión e troca de todo tipo de información. Sinalouse entón, e vese confirmado na realidade, que a incorporación desas novas tecnoloxías á vida económica e social ofrece innumerables vantaxes, como a mellora da eficiencia empresarial, o incremento das posibilidades de escolla dos usuarios e a aparición de novas fontes de emprego.

Mais a aparición e o desenvolvemento da internet e as novas tecnoloxías causan incertezas xurídicas inevitables que deben ser compensadas coas necesarias reformas lexislativas.

A esta preocupación fixo fronte a primeira directiva de carácter xeral sobre comercio electrónico e, posteriormente, a directiva específica sobre servizos financeiros que agora se incorpora ao dereito español.

Por outro lado, o lexislador comunitario, ao considerar que os servizos financeiros demandaban unha regulación específica, quixo estendela alén da contratación electrónica a todos os servizos que se prestasen a distancia, sen a presenza física das partes contratantes, como é o caso da contratación por vía telefónica, por fax ou outros sistemas de alcance similar, pois que a Directiva 97/7/CE, do 20 de maio, do Parlamento Europeo e do Consello, relativa á protección dos consumidores en materia de contratos a distancia, excluíra expresamente do seu ámbito de aplicación os servizos financeiros.

II

En consecuencia, a regulación específica sobre comercialización a distancia dos servizos financeiros, dentro do obxectivo xeral de ofrecer unha adecuada protección aos clientes consumidores de servizos financeiros, contén elementos peculiares.

Respéctase, como é obrigado, o esencial da liberdade contractual e, por iso, insítese na vixencia do Convenio de Roma de 1980 sobre a lei aplicable ás obrigas contractuais na comercialización a distancia dos servizos financeiros.

Aínda que iso non obsta para se harmonizaren as normas dos Estados membros da Unión Europea en aspectos que se consideran imprescindibles para a construción do mercado interior. No caso obxecto desta lei, o máis importante é a protección dos consumidores, xa que noutras disposicións xa está asegurada a protección de servizos financeiros prestados nos Estados membros con completa liberdade, no marco da lexislación comunitaria.

III

Os obxectivos principais da directiva e, por tanto, da lei céntranse nunha maior protección dos consumidores, atendendo sempre ás especiais características dos servizos financeiros.

En proba disto, establécese un réxime rigoroso canto á información que deben recibir os consumidores antes da celebración do contrato. Pódese considerar que as exixencias son suficientes para que o contrato se poida fechar con completo coñecemento polas partes contratantes dos seus respectivos dereitos e obrigas.

A figura singular que se regula é o dereito de desistencia, en virtude da cal o cliente pode rescindir o contrato asinado nun prazo determinado sen argumentar máis que a súa vontade de o facer. Pero, dada a natureza de moitos servizos financeiros, este dereito non o poderá exercer nos importantes casos que a lei recolle. Estes casos fundaméntanse, principalmente, na inevitable flutuación das condicións de moitos contratos financeiros, o que fai necesario que as obrigas contractuais se deban cumprir desde o inicio da formalización do contrato ou porque

esas condicións contractuais exixan unha seguranza xurídica especial, como é o caso das hipotecas.

Débese tamén destacar que a lei ofrece garantías complementarias aos consumidores para se protexeren contra o uso fraudulento das tarxetas de pagamento cando sexan utilizadas para o pagamento de servizos financeiros e igualmente en todo canto concirne a servizos e comunicacións non solicitadas.

A lei asegura, por outro lado, a necesaria defensa xudicial para o consumidor e promove, de maneira decidida, o uso da reclamación extraxudicial, cando a requira o consumidor.

Por último, a lei establece un equilibrado réxime sancionador, harmonizando o que establece a Lei 34/2002, de servizos da sociedade da información cos réximes específicos vixentes para os prestadores de servizos financeiros.

CAPÍTULO I

Obxecto, ámbito de aplicación e carácter imperativo dos dereitos recollidos na lei

Artigo 1. *Obxecto.*

Esta lei establece o réxime específico que se deberá aplicar aos contratos con consumidores de servizos financeiros prestados, negociados e celebrados a distancia, sen prexuízo da aplicación da normativa xeral sobre servizos da sociedade da información e comercio electrónico que se contén na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e comercio electrónico e, se for o caso, no capítulo II do título III e na disposición adicional primeira da Lei 7/1996, do 15 de xaneiro, de ordenación do comercio retallista e demais normativa de aplicación xeral aos consumidores, ben como a normativa especial que rexe a prestación dos servizos financeiros en cada caso.

Artigo 2. *Ámbito subxectivo de aplicación.*

1. Esta lei aplicarase aos contratos de servizos financeiros prestados a distancia polas entidades de crédito, as empresas de servizos de investimento, as entidades aseguradoras, as sociedades xestoras de institucións de investimento colectivo, as entidades xestoras de fondos de pensións, os mediadores de seguros, as sociedades xestoras de entidades de capital risco e calquera outra que preste servizos financeiros, ben como as sucursais en España de entidades estranxeiras da mesma natureza, que figuren inscritas nalgún dos rexistros administrativos de entidades a cargo do Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores e a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, ou, se for o caso, das comunidades autónomas, cando se trate de determinadas empresas aseguradoras.

2. No caso de servizos financeiros prestados por suxeitos distintos dos mencionados no número precedente, esta lei aplicarase aos provedores establecidos en España e aos que se ofrezan a través dun establecemento permanente situado en España.

Para os efectos desta lei, entenderase que un provedor de servizos está establecido en España ou opera mediante un establecemento permanente situado en territorio español cando se dean as circunstancias e presuncións previstas en artigo 2 de Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.

3. As disposicións desta lei aplicaranse igualmente cando a contratación a distancia se leve a cabo coa participación dun ou varios intermediarios.

4. Esta lei, tendo en consideración o disposto no artigo 3 da Lei 34/2002, tamén se aplicará aos provedores

de servizos establecidos noutro Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo cando o destinatario dos servizos radique en España e resulten afectadas as seguintes materias:

- a) Emisión de publicidade por institucións de investimento colectivo.
- b) Actividade de seguro directo realizada en réxime de dereito de establecemento ou en réxime de libre prestación de servizos.
- c) Obrigas nacidas dos contratos celebrados por persoas que teñan a condición de consumidores.
- d) Réxime de escolla polas partes contratantes da lexislación aplicable ao seu contrato.
- e) Licitude das comunicacións comerciais por correo electrónico ou outro medio de comunicación electrónica equivalente non solicitada.

Estes provedores de servizos quedarán igualmente sometidos ás normas do ordenamento xurídico español que regulen estas materias.

En todo caso, a constitución, transmisión, modificación e extinción de dereitos reais sobre bens inmoables en España suxeitarase aos requisitos formais de validez e eficacia establecidos no ordenamento xurídico español.

Non será aplicable o disposto nas alíneas a) a e) aos supostos en que, de conformidade coas normas reguladoras das materias enumeradas anteriormente, non sexa de aplicación a lei do país en que resida ou estea establecido o destinatario do servizo.

5. Sen prexuízo de que aos provedores establecidos en países que non sexan membros da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo lles sexa de aplicación o disposto nos artigos 7.2, relativo ao principio de libre prestación de servizos, e 8, relativo ás restricións á prestación de servizos, da Lei 34/2002, as obrigas previstas nesta lei aplicaranse a eses provedores cando dirixan os seus servizos especificamente ao territorio español, sempre que iso non contraveña o establecido en tratados ou convenios internacionais que sexan aplicables.

Artigo 3. *Carácter imperativo.*

Os consumidores dos servizos financeiros prestados a distancia non poderán renunciar aos dereitos que se lles recoñecen nesta lei.

A renuncia aos dereitos recoñecidos por esta lei aos consumidores é nula, e son, así mesmo, nulos os actos realizados en fraude desta lei, conforme o previsto no artigo 6 do Código civil.

As normas de protección aos consumidores contidas nesta lei serán de aplicación cando a lei escollida polas partes para rexer o contrato sexa a dun Estado non comunitario, sempre que o contrato teña un vínculo estreito co territorio dun Estado membro do Espazo Económico Europeo.

Entenderase, en particular, que existe un vínculo estreito cando o provedor exerza as súas actividades nun ou varios Estados membros do Espazo Económico Europeo ou por calquera medio de publicidade ou comunicación dirixa tales actividades a un ou varios Estados membros e o contrato estea comprendido no marco desas actividades. Nos contratos relativos a inmoables entenderase, así mesmo, que existe un vínculo estreito cando se atopen situados no territorio dun Estado membro.

Artigo 4. *Ámbito material.*

1. Compréndense no ámbito da lei os contratos celebrados entre un provedor e un consumidor e as ofertas relativas a eles sempre que xeren obrigas para o consumidor, cuxo obxecto é a prestación de todo tipo de servi-

zos financeiros aos consumidores, no marco dun sistema de venda ou prestación de servizos a distancia organizado polo provedor, cando utilice exclusivamente técnicas de comunicación a distancia, incluída a propia celebración do contrato.

No caso de contratos relativos a servizos financeiros que comprendan un acordo inicial de servizo seguido por operacións sucesivas ou unha serie de distintas operacións do mesmo tipo espaciadas no tempo, as disposicións desta lei só se aplicarán ao acordo inicial.

En caso de que non exista un acordo inicial de servizo pero que as operacións sucesivas ou distintas do mesmo tipo espaciadas no tempo se realicen entre as mesmas partes, os artigos 7 e 8 desta lei aplicaranse cando se realice a primeira operación. No entanto, cando non se realice operación ningunha da mesma natureza durante máis dun ano, a realización da operación seguinte entenderase como a primeira dunha nova serie de operacións, sendo en consecuencia de aplicación o disposto nos artigos 7 e 8 da lei.

2. Para os efectos desta lei, entenderanse por servizos financeiros os servizos bancarios, de crédito ou de pagamento, os servizos de investimento, as operacións de seguros privados, os plans de pensións e a actividade de mediación de seguros. En particular, entenderase por:

a) Servizos bancarios, de crédito ou de pagamento: as actividades relacionadas no artigo 52 da Lei 26/1988, do 29 de xullo, sobre disciplina e intervención das entidades de crédito.

b) Servizos de investimento: os definidos como tales na Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores.

c) Operacións de seguros privados: as definidas no artigo 3 do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado por Real decreto legislativo 6/2004, do 29 de outubro.

d) Plans de pensións: os definidos no artigo 1 do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2002, do 29 de novembro.

e) Actividade de mediación en seguros: a definida no artigo 2 da Lei 26/2006, do 17 de xullo, de mediación de seguros e reaseguros privados.

3. Enténdese que o contrato se celebra a distancia cando para a súa negociación e celebración se utiliza exclusivamente unha técnica de comunicación a distancia, sen presenza física e simultánea do provedor e o consumidor, consistente na utilización de medios telemáticos, electrónicos, telefónicos, fax ou outros similares.

CAPÍTULO II

Réxime dos contratos a distancia

Artigo 5. *As partes.*

As partes do contrato a distancia son o provedor e o consumidor.

Considérase como provedor toda persoa física ou xurídica, privada ou pública, que, no marco das súas actividades comerciais ou profesionais, presta un servizo financeiro a distancia. Para os efectos desta lei, considérase como provedores os que interveñan por conta propia como intermediarios en calquera fase da comercialización.

Para os efectos desta lei, considéranse como consumidores as persoas físicas que, nos contratos a distancia, actúan cun propósito alleo á súa actividade empresarial ou profesional.

Artigo 6. *Instrumentos técnicos.*

1. Na comercialización a distancia dos servizos financeiros deberá quedar constancia das ofertas e a celebración dos contratos nun soporte duradeiro. Por soporte duradeiro enténdese todo instrumento que permita ao consumidor almacenar a información dirixida persoalmente a el, de modo que a poida recuperar facilmente durante un período de tempo adecuado para os fins para que a información está destinada e que permita a reprodución sen cambios da información almacenada.

2. Enténdese por provedor dunha técnica de comunicación a distancia toda persoa, física ou xurídica, pública ou privada, cuxa actividade comercial ou profesional consista en pór directamente á disposición dos provedores de servizos financeiros unha ou máis técnicas de comunicación a distancia.

Artigo 7. *Requisitos de información previa ao contrato.*

1. O provedor do servizo financeiro deberá fornecer ao consumidor, con tempo suficiente e antes de este asumir calquera obriga derivada da oferta ou do contrato a distancia, cando menos, a información que a seguir se detalla.

1) Canto ao propio provedor:

a) A identidade e actividade principal do provedor, o enderezo xeográfico en que o provedor estea establecido e calquera outro enderezo xeográfico que proceda para as relacións do consumidor co provedor;

b) Cando interveña un representante do provedor establecido no Estado membro de residencia do consumidor, a identidade dese representante legal, a calidade con que este actúa, o seu enderezo xeográfico, teléfono, fax e, se for o caso, correo electrónico aos cales se poida dirixir o consumidor para as súas relacións co representante, ben como a identidade completa do provedor;

c) En caso de que as relacións comerciais do consumidor sexan con algún profesional distinto do provedor, como os representantes ou intermediarios de entidades financeiras, a identidade dese profesional, a condición conforme a que actúa respecto ao consumidor e o enderezo xeográfico que proceda para as relacións do consumidor co profesional;

d) Cando o provedor estea inscrito nun rexistro público, o rexistro en que o provedor estea inscrito e o seu número de rexistro, ou medios equivalentes de identificación no rexistro;

e) Se o provedor ou unha determinada actividade do provedor está suxeita a un réxime de autorización, os datos da correspondente autoridade de supervisión.

2) Canto ao servizo financeiro:

a) Unha descrición das principais características do servizo financeiro, nos termos que determinen as normas regulamentarias de desenvolvemento;

b) O prezo total que debe pagar o consumidor ao provedor do servizo financeiro, con inclusión de todas as comisións, cargas e gastos, ben como todos os impostos pagos a través do provedor ou, cando non se poida indicar un prezo exacto, a base de cálculo que permita ao consumidor comprobar o prezo;

c) Cando for o caso, unha advertencia que indique que o servizo financeiro está relacionado con instrumentos que implican riscos especiais, tales como os de escasa ou nula liquidez, a posibilidade de que non se reembolsen integramente os fondos depositados ou de que o prezo do servizo se incremente de maneira significativa, quer deriven das súas características específicas quer das operacións que se vaian executar ou cuxo prezo depende de flutuacións en mercados financeiros alleos ao control do

provedor, e cuxos resultados históricos non son indicadores de resultados futuros;

d) A indicación de que poidan existir outros impostos ou gastos que non se paguen a través do provedor ou que non os facture el mesmo;

e) Toda limitación do período durante o cal a información fornecida sexa válida;

f) As modalidades de pagamento e de execución;

g) Calquera custo suplementario específico para o consumidor inherente á utilización da técnica de comunicación a distancia, en caso de que se repercuta o custo;

h) No caso dos plans de pensións informarase o consumidor de que as cantidades achegadas e o aforro xerado se destinarán unicamente a cubrir as situacións previstas no contrato e non poderán ser recuperados para outro fin distinto que os supostos excepcionais establecidos nas condicións contractuais, todo isto de acordo co previsto na normativa aplicable.

3) Canto ao contrato a distancia:

a) A existencia ou non de dereito de desistencia, de conformidade co artigo 10 e, de existir tal dereito, a súa duración e as condicións para exercelo, incluída a información relativa ao importe que o consumidor poida ter que aboar consonte o artigo 11, ben como as consecuencias da falta de exercicio dese dereito e a súa perda cando, antes de exercer este dereito, sexa executado o contrato na súa totalidade por ambas as partes, por petición expresa do consumidor;

b) As instrucións para exercer o dereito de desistencia, indicando, entre outros aspectos, a que enderezo postal ou electrónico se debe dirixir a notificación da desistencia;

c) A duración contractual mínima, en caso de contratos de prestación de servizos financeiros permanentes ou periódicos;

d) Información acerca de calquera dereito, distinto do previsto na alínea a), que poidan ter as partes a resolver o contrato anticipadamente ou unilateralmente consonte as condicións do contrato, incluídas as penalizacións que poida conter o contrato nese caso;

e) O Estado ou Estados membros en cuxa lexislación se basea o provedor para establecer relacións co consumidor, antes da celebración do contrato;

f) As cláusulas contractuais, se as houber, relativas á lei aplicable ao contrato a distancia e á xurisdición competente para coñecer o asunto;

g) A lingua ou as linguas en que as condicións contractuais e a información previa se presentan, e a lingua ou linguas en que se poderá formalizar o contrato e executar as súas prestacións derivadas, de acordo co consumidor.

4) Canto aos medios de reclamación e indemnización:

a) A que sistemas de resolución extraxudicial de conflitos, de carácter público ou privado, pode o consumidor ter acceso e como pode acceder a eles,

b) A existencia de fondos de garantía ou outros mecanismos de indemnización, sexan de carácter obrigatorio ou voluntario.

2. Toda a información exixida no número 1 deberase subministrar indicando inequivocamente a súa finalidade comercial e comunicarse de maneira clara e comprensible por calquera medio que se adapte á técnica de comunicación a distancia utilizada, respectando debidamente, en particular, os principios de boa fe nas transaccións comerciais e os principios que regulan a protección das persoas que carecen de capacidade de obrar e os dereitos en materia de accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

3. No caso de comunicación a través de telefonía vocal, observaranse as seguintes normas:

a) Ao comezo de toda conversa co consumidor indícarase claramente a identidade do provedor e o fin comercial da chamada iniciada polo provedor;

b) Despois da aceptación expresa do consumidor, só deberá subministrar a información seguinte:

1.º A identidade da persoa en contacto co consumidor e o seu vínculo co provedor;

2.º Unha descrición das características principais do servizo financeiro;

3.º O prezo total que debe pagar o consumidor ao provedor do servizo financeiro, incluídos todos os impostos pagos a través do provedor ou, cando non se poida indicar un prezo exacto, a base do cálculo que permita ao consumidor comprobar o prezo;

4.º Indicación de que poden existir outros impostos ou gastos que non se paguen a través do provedor ou que non os facture el mesmo;

5.º A existencia ou inexistencia dun dereito de desistencia, de conformidade co artigo 10 e, de existir tal dereito, a súa duración e as condicións para exercelo, incluída a información relativa ao importe que o consumidor poida ter que aboar conforme o artigo 11;

c) O provedor informará o consumidor acerca da existencia de información adicional dispoñible logo de petición e do tipo de información en cuestión.

4. A información sobre as obrigas contractuais, que se deberá comunicar ao consumidor durante a fase precontractual, deberá ser conforme as obrigas contractuais que resulten da lexislación a que se suxeite o contrato, se se celebrar.

Artigo 8. *Requisitos adicionais de información.*

Sen prexuízo do establecido no artigo 7, serán de aplicación os requisitos adicionais de información previa establecidos na lexislación especial que sexa aplicable ao servizo financeiro obxecto do contrato a distancia.

Artigo 9. *Comunicación das condicións contractuais e da información previa.*

1. O provedor comunicará ao consumidor todas as condicións contractuais, ben como a información considerada nos anteriores artigos 7 e 8, en soporte de papel ou outro soporte duradeiro accesible ao consumidor, con suficiente anticipación á posible celebración do contrato a distancia ou á aceptación dunha oferta e, en todo caso, antes de o consumidor asumir as obrigas mediante calquera contrato a distancia ou oferta.

2. Sen prexuízo do cumprimento dos requisitos de incorporación das condicións xerais de contratación, o provedor deberá cumprir as obrigas previstas no número 1, inmediatamente despois da formalización do contrato cando este se celebre por petición do consumidor utilizando unha técnica de comunicación a distancia que non permita transmitir as condicións contractuais e a información exixida conforme o previsto no citado número 1.

3. En calquera momento da relación contractual, o consumidor terá dereito, se así o solicita, a obter as condicións contractuais en soporte de papel. Ademais, o consumidor terá o dereito de cambiar a técnica ou técnicas de comunicación a distancia utilizadas, salvo que for incompatible co contrato asinado ou coa natureza do servizo financeiro prestado.

4. O incumprimento dos requisitos relativos á información previa que deriven dos contratos, ben como os relativos á comunicación desa información previa, que se establecen no capítulo II, nos artigos 7, 8 e 9 desta lei,

poderá dar lugar á nulidade dos contratos, de acordo co previsto na lexislación española.

Artigo 10. Dereito de desistencia.

1. O consumidor disporá dun prazo de catorce días naturais para desistir do contrato a distancia, sen indicación dos motivos e sen penalización ningunha.

O mencionado prazo será de trinta días naturais no caso de contratos relacionados con seguros de vida.

O prazo para exercer o dereito de desistencia comezará a correr desde o día da celebración do contrato, salvo en relación cos seguros de vida, caso en que o prazo comezará cando se informe o consumidor de que o contrato foi celebrado. Non obstante, se o consumidor non recibise as condicións contractuais e a información contractual indicada no artigo 7.1, o prazo para exercer o dereito de desistencia comezará a contar o día en que reciba a citada información.

2. O dereito de desistencia non se aplicará aos contratos relativos a:

a) Servizos financeiros cuxo prezo dependa de fluctuacións dos mercados financeiros que o provedor non poida controlar, que se puideren producir durante o prazo no transcurso do cal se poida exercer o dereito de desistencia, entre eles, as transaccións sobre:

- 1.º Operacións de troco de divisas,
- 2.º Instrumentos do mercado monetario,
- 3.º Valores negociables,
- 4.º Participacións en institucións de investimento colectivo,

5.º Contratos financeiros de futuros, incluídos os instrumentos equivalentes que impliquen unha liquidación en efectivo,

6.º Contratos de futuros sobre tipos de xuro,

7.º Contratos de permuta sobre tipos de xuro, sobre divisas ou os ligados a accións ou a un índice sobre accións, opcións destinadas á compra ou venda de calquera dos instrumentos relacionados nos anteriores ordinais, incluídos os instrumentos equivalentes que impliquen unha liquidación en efectivo. Concretamente, inclúense nesta categoría as opcións sobre divisas e sobre tipos de xuro,

8.º Contratos referenciados a índices, prezos ou tipos de xuro de mercado,

9.º Contratos vinculados, nos cales, polo menos un dos negocios xurídicos supoña unha transacción das mencionadas nos ordinais anteriores. Para os efectos desta lei, consideraranse contratos vinculados aqueles negocios xurídicos complexos resultado da xustaposición de dous ou máis negocios xurídicos independentes, nos cales, como resultado desa xustaposición, a execución dun dependa de todos os demais, xa sexa simultánea xa sucesivamente;

b) Os contratos de seguros seguintes:

1.º Contratos de seguro en que o tomador asume o risco do investimento, ben como os contratos en que a rendibilidade garantida estea en función de investimentos asignados a estes,

2.º Os de viaxe ou equipaxe dunha duración inferior a un mes,

3.º Aqueles cuxos efectos finalicen antes do prazo a que se refire o número 1,

4.º Os que dean cumprimento a unha obriga de aseguramento do tomador,

5.º Os plans de previsión asegurados;

c) Contratos que fosen executados na súa totalidade por ambas as partes por petición expresa do consumidor antes de este exercer o seu dereito de desistencia, como

as ordes de transferencia e as operacións de xestión de cobramento;

d) Créditos destinados principalmente á adquisición ou conservación de dereitos de propiedade en terreos ou en inmobles existentes ou por construír, ou destinados a renovar ou mellorar inmobles;

e) Créditos garantidos quer por unha hipoteca sobre un ben inmovible quer por un dereito sobre un inmovible;

f) As declaracións de consumidores feitas coa intervención de notario, sempre que este dea fe de que se garantiron os dereitos do consumidor considerados no artigo 7;

g) Os plans de pensións.

3. O consumidor que exerza o dereito de desistencia deberao comunicar ao provedor nos termos previstos polo contrato, antes de finalizar o prazo correspondente, por un procedemento que permita deixar constancia da notificación de calquera modo admitido en dereito. Considerarase que a notificación foi feita dentro de prazo se se fixer nun soporte de papel ou sobre outro soporte duradeiro, dispoñible e accesible ao destinatario, e se enviar antes de expirar o prazo.

4. No caso de que ao contrato a distancia sobre o que se exercese o dereito de desistencia se vinculase outro contrato a distancia de servizos financeiros prestados polo mesmo provedor ou por un terceiro, precedendo acordo con provedor, este contrato adicional tamén quedará resolto, sen penalización ningunha.

5. As previsións contidas nesta lei en relación co dereito de desistencia non serán de aplicación aos contratos resoltos como consecuencia do exercicio do dereito de desistencia recoñecido noutra norma.

Artigo 11. Pagamento do servizo prestado antes da desistencia.

1. O consumidor que exerza o dereito de desistencia soamente estará obrigado a pagar, o antes posible, o servizo financeiro realmente prestado polo provedor de conformidade co contrato, até o momento da desistencia.

O importe que o consumidor deba pagar non superará o importe proporcional da parte xa prestada do servizo comparada coa cobertura total do contrato, nin será en ningún caso de tal magnitude que equivalla a unha penalización.

2. O provedor non poderá exixir pagamento ningún ao consumidor en calquera das seguintes situacións:

a) Se non demostra que lle facilitou a información exixida no artigo 7.1.3), a).

b) Se inicia a execución do contrato, sen telo solicitado o consumidor, antes de expirar o período de desistencia.

3. O provedor reembolsaralle ao consumidor o antes posible, e dentro dun prazo máximo de trinta días naturais, calquera cantidade que percibise deste conforme o establecido no contrato a distancia, salvo o importe mencionado no número 1. Este prazo iniciarase o día en que o provedor reciba a notificación da desistencia.

4. O consumidor devolverá ao provedor calquera cantidade que recibise deste, o antes posible, e, en todo caso, no prazo máximo de trinta días naturais, contados desde a notificación da desistencia.

Artigo 12. Pagamento mediante tarxeta.

Cando o importe das obrigas pecuniarias derivadas do contrato a distancia fose cargado fraudulenta ou indebidamente utilizando o número dunha tarxeta de pagamento, o seu titular poderá exixir a inmediata anulación do cargo. En tal caso, as correspondentes anotacións de

débito e reabamento nas contas do provedor e do titular efectuaranse o antes posible.

Artigo 13. *Servizos non solicitados.*

1. No se poderán prestar servizos financeiros a un consumidor, mesmo no suposto de renovación tácita dun contrato a distancia, sen a solicitude previa daquel, cando esta prestación implique unha exixencia de pagamento inmediato ou aprazado.

Non se considerará que existe renovación tácita dun contrato a distancia no caso das diferentes prestacións derivadas dun contrato sucesivo ou cando a renovación ao vencemento do contrato estea expresamente prevista no contrato inicialmente suscrito na falta de denuncia por unha das partes, e sempre que non se modifiquen as condicións contractuais inicialmente pactadas.

2. No caso de prestación non solicitada, o consumidor quedará eximido de toda obriga, sen que a falta de resposta se poida considerar como consentimento. Non obstante, se o consumidor fixer uso efectivo do servizo financeiro non solicitado, deberá satisfacer o importe da parte realmente utilizada ou desfrutada, sen que tal deber supoña a prestación do consentimento para se obrigar mediante un novo contrato non solicitado nin a obriga de satisfacer gastos ou comisións, nin, en xeral, cantidades non acordadas previamente coa entidade provedora do servizo.

Artigo 14. *Comunicacións non solicitadas.*

1. As comunicacións non solicitadas por vía telefónica, por fax ou por vía electrónica rexeranse polo disposto, respectivamente, na Lei 32/2003, do 3 de novembro, xeral de telecomunicacións, e na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico, ben como, se for o caso, polo previsto nas súas respectivas normativas de desenvolvemento.

Só será posible a utilización por parte do provedor doutras técnicas de comunicación a distancia que permitan unha comunicación individual distintas das mencionadas no anterior número, co consentimento previo do consumidor.

2. O uso das técnicas descritas no anterior número non suporá ningún gasto para o consumidor.

Artigo 15. *Accións de cesación.*

1. Poderase exercer a acción de cesación contra as condutas contrarias á presente lei que lesionen os intereses tanto colectivos como difusos dos consumidores e usuarios.

2. A acción de cesación dirixese a obter unha sentenza que condene o demandado a cesar na conduta contraria á presente lei e a prohibir a súa reiteración futura. Así mesmo, a acción poderase exercer para prohibir a realización dunha conduta cando esta finalizase ao tempo de exercer a acción, se existen indicios suficientes que fagan temer a súa reiteración de modo inmediato.

3. Estarán lexitimados para exercer a acción de cesación:

a) O Instituto Nacional do Consumo e os órganos ou entidades correspondentes das comunidades autónomas e das corporacións locais competentes en materia de defensa dos consumidores.

b) As asociacións de consumidores e usuarios que reúnan os requisitos establecidos na Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios, ou, se for o caso, na lexislación autonómica en materia de defensa dos consumidores.

c) O Ministerio Fiscal.

d) As entidades doutros Estados membros da Comunidade Europea constituídas para a protección dos intereses

colectivos e dos intereses difusos dos consumidores que estean habilitadas mediante a súa inclusión na lista publicada para tal fin no «Diario Oficial de la Unión Europea».

Os xuíces e tribunais aceptarán a citada lista como proba da capacidade da entidade habilitada para ser parte, sen prexuízo de examinar se a súa finalidade e os intereses afectados lexitiman o exercicio da acción.

Todas as entidades citadas neste número poderán comparecer nos procesos promovidos por outra calquera delas, se o consideran oportuno para a defensa dos intereses que representan.

4. Os provedores de técnicas de comunicación a distancia porán fin, cando así lles sexa requirido xudicialmente, á prestación do servizo de comunicación a distancia que estea a ser utilizado indebidamente.

Artigo 16. *Reclamación extraxudicial.*

1. O provedor e o consumidor poderán someter os seus conflitos á arbitrase de consumo, mediante adhesión daqueles ao sistema arbitral do consumo, ou a outros sistemas de resolución extraxudicial de conflitos que figuren na lista que publica a Comisión Europea sobre sistemas alternativos de resolución de conflitos con consumidores e que respecte os principios establecidos pola normativa comunitaria, ben como os mecanismos previstos na lexislación sobre protección dos clientes de servizos financeiros.

2. Os órganos arbitrais de consumo ou os órganos previstos na lexislación sobre protección dos clientes de servizos financeiros que interveñan na resolución de reclamacións sobre servizos financeiros prestados a distancia, deberán cooperar na resolución dos conflitos de carácter transfronteirizo que se produzan a nivel intracomunitario, a través da «Rede transfronteiriza de denuncia extraxudicial sobre servizos financeiros» (FIN_NET) ou calquera outro mecanismo habilitado para o efecto.

Artigo 17. *Carga da proba.*

Corresponderá ao provedor a carga da proba do cumprimento das obrigas que lle incumban ao abeiro desta lei, en materia de información ao consumidor, ben como do consentimento do consumidor para a celebración do contrato e, cando proceda, para a súa execución.

CAPÍTULO III

Réxime sancionador

Artigo 18. *Sancións administrativas.*

1. Os provedores de servizos financeiros a distancia estarán suxeitos ao réxime sancionador establecido neste capítulo cando esta lei lles sexa de aplicación e, subsidiariamente, ao previsto na Lei 34/2002, do 11 de xullo, de servizos da sociedade da información e de comercio electrónico.

2. No caso dos provedores de servizos financeiros incluídos no artigo 2.1 desta lei, consideraranse normas de ordenación e disciplina as disposicións contidas nesta lei relativas á obriga de deixar constancia das ofertas e da celebración dos contratos nun soporte duradeiro segundo establece o artigo 6.1; aos requisitos de información previa ao contrato establecidos no artigo 7; ás obrigas de comunicación das condicións contractuais e da información previa reguladas no artigo 9 e ás contidas no artigo 14 relativas a servizos non solicitados. O seu incumprimento será sancionado segundo o establecido pola normativa sectorial correspondente, coas seguintes especialidades:

a) Para as entidades de crédito, e calquera outras que presten servizos financeiros, de acordo co artigo 2.1 desta lei, que figuren inscritas nos rexistros administrativos do Banco de España, e sempre que as infraccións non teñan

carácter ocasional ou illado, como unha infracción grave, de acordo co previsto na Lei 26/1988, do 29 de xullo, sobre disciplina e intervención das entidades de crédito.

b) Para as empresas de servizos de investimento, as institucións de investimento colectivo, as entidades de capital risco e as súas sociedades xestoras, respectivamente, como unha infracción grave de acordo co previsto na Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, a Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, e a Lei 1/1999, do 5 de xaneiro, reguladora das entidades de capital risco e das súas sociedades xestoras.

c) Para as entidades aseguradoras, como infracción grave ou moi grave de acordo cos artigos 40.4.b e 40.3.b do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.

d) Para os mediadores de seguros, como infracción grave ou moi grave de acordo cos artigos 55.3.a) e 55.2.c) da Lei 26/2006, do 17 de xullo, de mediación de seguros e reaseguros privados.

e) Para as entidades xestoras de fondos de pensións, como infracción grave ou moi grave de acordo cos artigos 35.3.ñ) e 35.4.ñ) do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobada polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro.

3. No caso de provedores de servizos financeiros distintos dos establecidos no número 2 precedente, o incumprimento das disposicións desta lei será sancionado como infracción en materia de consumo, aplicándose o disposto na lexislación específica sobre protección de consumidores e usuarios.

4. Cando como consecuencia dunha actuación sancionadora se tiver coñecemento de feitos que puideren ser constitutivos de infraccións tipificadas noutras leis, darase conta destes aos órganos ou organismos competentes para a súa supervisión e sanción.

5. O consumidor poderá rescindir o contrato en todo momento, sen gastos e sen penalización ningunha.

Disposición adicional primeira. *Modificación da Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa de consumidores e usuarios.*

Introdúcese un novo número, 19 bis, á disposición adicional primeira («Cláusulas abusivas») coa seguinte redacción:

«19 bis. A imposición ao consumidor da carga da proba sobre o incumprimento total ou parcial do provedor a distancia de servizos financeiros das obrigas impostas pola norma que os regula.»

Disposición adicional segunda. *Plan de medidas de loita contra as actividades de captación a distancia de información confidencial de forma fraudulenta.*

No prazo de seis meses, o Goberno, conxuntamente coas comunidades autónomas, e en colaboración cos axentes económicos afectados, presentará un plan de medidas de loita contra as actividades de captación a distancia de información confidencial de forma fraudulenta, incorporando medidas de protección dos consumidores e usuarios que prioricen os elementos de seguranza nas transaccións e minimicen os riscos e consecuencias económicas que para os cidadáns se derivan destas condutas delituosas.

Disposición derogatoria.

Quedan derogados á entrada en vigor desta lei:

a) O artigo 6 bis da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

b) Os parágrafos segundo e terceiro do número 1 do artigo 83.a) da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

c) Do número 2 do artigo 83.a) da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro, o inciso que di: «Trátándose dun contrato de seguro comercializado a distancia, a comunicación farase de acordo coas instrucións que o tomador recibise de conformidade co previsto no número 3 do artigo 60 da Lei 30/1995, do 8 de novembro, de ordenación e supervisión dos seguros privados».

d) La disposición adicional segunda da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

e) O primeiro parágrafo do número 3, o número 4 e o número 5 do artigo 60 do texto refundido da Lei de ordenación e supervisión dos seguros privados, aprobado polo Real decreto lexislativo 6/2004, do 29 de outubro.

Disposición derradeira primeira. *Competencia constitucional.*

Esta lei dítase ao abeiro do artigo 149.1.6.^a, 8.ª, 11.ª e 13.ª da Constitución, sen prexuízo das competencias que, se for o caso, correspondan ás comunidades autónomas.

Disposición derradeira segunda. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei complétase a incorporación ao ordenamento xurídico español da Directiva 2002/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 23 de setembro de 2002, relativa á comercialización a distancia de servizos financeiros destinados aos consumidores.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no *Boletín Oficial del Estado*.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 11 de xullo de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERIO DE TRABAJO E ASUNTOS SOCIAIS

13587 REAL DECRETO 869/2007, do 2 de xullo, polo que se regula a concesión de prestacións asistenciais en atención ás situacións especiais derivadas do traballo no mar para traballadores e beneficiarios do réxime especial da Seguridade Social dos traballadores do mar e se establecen determinados servizos aos traballadores do mar. («BOE», 168, do 14-7-2007.)

O traballo no mar caracterízase por unha serie de situacións que veñen dadas pola súa natureza e polas condicións do centro onde se realiza. En primeiro lugar, o traballador debe reunir unhas condicións específicas ao se enrolar para exercer a súa profesión. En segundo lugar, a condición de mobilidade do buque como centro de traballo